

Věc C-455/23 [Garera]ⁱ**Shrnutí žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce podle čl. 98 odst. 1
jednacího řádu Soudního dvora Evropské unie****Datum doručení**

20. července 2023

Předkládající soud:

Sąd Najwyższy (Polsko)

Datum předkládacího rozhodnutí:

3. dubna 2023

Žalobce:

G. T.

Žalovaná:

T. S. A.

Předmět původního řízení

Řízení o dovolání, které podal G. T. proti rozsudku Odvolacího soudu v Katovicích (Sąd Apelacyjny w Katowicach, Polsko; dále jen „odvolací soud“), jimž byla zamítnuta žaloba na vyškrtnutí akcií na doručitele ze soupisu exekuce.

Předmět a právní základ žádosti o rozhodnutí předběžné otázky

Unijní standard, pokud jde o způsob pověřování vnitrostátních soudců bez jejich souhlasu rozhodováním v jiném oddělení vnitrostátního soudu, než je to, v němž běžně působí. Status soudu zřízeného zákonem. Pracovní doba soudců v kontextu čl. 6 písm. b) směrnice 2003/88/ES.

Právní základ: článek 267 SFEU.

ⁱ Tato věc má fiktivní název, který neodpovídá skutečným jménům žádného z účastníků řízení.

Předběžné otázky

1. Je třeba čl. 19 odst. 1 druhý pododstavec SEU vykládat ve světle výkladu Soudního dvora v rozsudku ve věci C-487/19, W. Ż. v tom smyslu, že pověření soudce Nejvyššího soudu (Sąd Najwyższy; dále jen „Nejvyšší soud“) dočasným rozhodováním v jiném kolegiu Nejvyššího soudu bez jeho souhlasu porušuje zásadu neodvolatelnosti a nezávislosti soudců jako v případě přeřazení soudce obecného soudu z jednoho oddělení téhož soudu do druhého, jestliže:

- soudce bude pověřen rozhodováním ve věcech, jejichž předmět se neshoduje s věcnou působností kolegia, do něhož byl soudce Nejvyššího soudu zařazen;

- rozhodnutí o takovém pověření nemá soudce možnost napadnout u soudu za podmínek uvedených v bodě 118 rozsudku ve věci C-487/18 [C-487/19], W. Ż.;

- rozhodnutí Prvního předsedy Nejvyššího soudu (Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego; dále jen „první předseda NS“) o pověření rozhodováním v jiném kolegiu a rozhodnutí Předsedy civilního kolegia Nejvyššího soudu (Prezes kierujący pracą Izby Cywilnej Sądu Najwyższego; dále jen „předseda civilního kolegia NS“) o přidělení konkrétních věcí byla vydána osobami jmenovanými do funkce soudce Nejvyššího soudu za totožných okolností jako ve věci C-487/18 [C-487/19], W. Ż., přičemž ve světle dosavadní judikatury jsou soudní řízení s účastí takových osob neplatná, neboť porušují právo stran na spravedlivý proces podle článku 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod;

- pověření soudce rozhodováním bez jeho souhlasu na dobu určitou v jiném kolegiu Nejvyššího soudu, než je to, v němž působí, při současném zachování povinnosti rozhodovat v domovském kolegiu, nemá oporu ve vnitrostátním právu;

- pověření soudce rozhodováním bez jeho souhlasu na dobu určitou v jiném kolegiu Nejvyššího soudu, než je to, v němž působí, porušuje čl. 6 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/88/ES ze dne 4. listopadu 2003 o některých aspektech úpravy pracovní doby (Úř. věst 2003, L 299, s. 9; Zvl. vyd. 05/04, s. 381).

2. Bez ohledu na odpověď na první otázku, je třeba čl. 19 odst. 1 druhý pododstavec SEU vykládat v tom smyslu, že soudem „zřízeným zákonem“ není soud ve složení, jež je výsledkem vydání rozhodnutí prvního předsedy NS o pověření soudce rozhodováním v jiném kolegiu a rozhodnutí předsedy civilního kolegia NS o přidělení konkrétních věcí, a to osobami jmenovanými do funkce soudce Nejvyššího soudu za totožných okolností jako ve věci C-487/18 [C-487/19], W. Ż., jestliže podle dosavadní judikatury jsou soudní řízení s účastí takových osob neplatná, neboť porušují právo stran na spravedlivý proces podle článku 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

3. Jestliže je odpověď na první otázku kladná nebo Soudní dvůr odpoví na druhou otázku, podle níž takto ustavený soud není soudem „zřízeným zákonem“, je třeba čl. 19 odst. 1 druhý pododstavec SEU a zásadu svrchovanosti unijního práva vykládat v tom smyslu, že soudci přidělení ke kolegiu soudu ustavenému tak, jak je popsáno v prvních dvou otázkách, mohou odmítnout činit úkony v jim přidělené věci, včetně rozhodování, jestliže mají za to, že rozhodnutí o pověření rozhodováním v jiném kolegiu Nejvyššího soudu a o přidělení konkrétních věcí jsou nicotná, či mají vydat rozhodnutí s tím, že ponechají na stranách, zda rozhodnutí napadnou z důvodu porušení práva stran na řízení před soudem splňujícím požadavky plynoucí z čl. 19 odst. 1 druhého pododstavce SEU a článku 47 Listiny základních práv?

Uplatňovaná ustanovení unijního práva

Článek 19 odst. 1 SEU, článek 47 Listiny základních práv Evropské unie; dále jen „Listina“

Rozsudek Soudního dvora ze dne 6. října 2021, W. Ż. (Kolegium pro mimořádnou kontrolu a věci veřejné Nejvyššího soudu – jmenování), C-487/19, EU:C:2021:798.

Uplatňovaná ustanovení vnitrostátního práva

Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Ústava Polské republiky ze dne 2. dubna 1997; dále jen „Ústava Polské republiky“): články 45 a 183

Ustawa z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, jednolity tekst: Dz. U. z 2021 r., poz. 1904 ze zmianami (zákon ze dne 8. prosince 2017 o Nejvyšším soudu, konsolidované znění: Dz. U. z roku 2021, položka 1904, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „zákon o NS“): články 1, 3, 15, 17, 29, 30, 31, 35 a 82

Ustawa z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych, jednolity tekst: Dz. U. z 2023 r. poz. 217 (zákon ze dne 27. července 2011 o organizaci

obecných soudů, konsolidované znění: Dz. U. z roku 2023, položka 217; dále jen „zákon o obecných soudech“): článek 22a

Ustawa z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (zákon ze dne 26. června 1974, zákoník práce; dále jen „zákoník práce“): článek 140

Ustawa z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (zákon ze dne 17. listopadu 1964, občanský soudní řád; dále jen „občanský soudní řád“): článek 398²⁰

Stručné shrnutí skutkového stavu a řízení

- 1 Odvolací soud rozsudkem ze dne 4. prosince 2019 zamítl odvolání podané G. T. proti rozsudku Krajského soudu v Katovicích (Sąd Okręgowy w Katowicach, Polsko) ze dne 22. ledna 2019, jímž soud zamítl jeho žalobu proti společnosti Huty [...] S. A. v R. na vyškrtnutí akcií společnosti Huty [...] S. A. v R. na doručitele ze soupisu exekuce. Proti rozsudku odvolacího soudu podal zmocněnec navrhovatele dovolání, kterým napadá uvedený rozsudek v celém rozsahu a namítá porušení některých ustanovení občanského zákoníku jejich nesprávným výkladem.
- 2 Usnesením ze dne 3. listopadu 2020 Nejvyšší soud přijal dovolání k projednání. Rozhodnutím předsedy civilního kolegia NS ze dne 14. prosince 2020 byla věc přidělena soudci Karolu Weitzovi pod spisovou značkou II CSKP 501/22.
- 3 Rozhodnutím prvního předsedy NS č. 25/2023 ze dne 15. února 2023 byl soudce Bohdan Bieńek pověřen rozhodováním v civilním kolegiu Nejvyššího soudu (Izba Cywilna Sądu Najwyższego; dále jen civilní kolegium NS“) na dobu určitou od 1. dubna do 30. června 2023, přičemž současně byly stanoveny podmínky přidělování věcí na každý měsíc doby, po kterou mělo trvat uvedené pověření. Na základě tohoto rozhodnutí přidělil soudce Nejvyššího soudu v zastoupení předsedy civilního kolegia NS dne 2. března 2023 věc sp. zn. II CSKP 501/22 soudci Bohdanu Bieńkovi. Datum neveřejného jednání bylo následně stanoveno rozhodnutím předsedy II. soudního oddělení na 3. dubna 2023. Téhož dne byl ustanoven senát k projednání věci sp. zn. II CSKP 501/22, který se skládal ze dvou soudců kolegia pracovního práva a práva sociálního zabezpečení (Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych) Nejvyššího soudu (dále jen „kolegium pracovního práva NS“) a soudce – jako předsedy senátu – běžně rozhodujícího v civilním kolegiu NS. Druhý člen senátu pocházející z kolegia pracovního práva NS byl pověřen rozhodováním obdobně jako soudce zpravodaj.

Stručné odůvodnění předběžných otázek

- 4 Nejvyšší soud ve tříčlenném senátu pojal pochybnosti ohledně výkladu unijního práva, konkrétně v otázce, zda předkládající soud ustavený na základě rozhodnutí prvního předsedy NS a rozhodnutí předsedy civilního kolegia NS splňuje

požadavky Soudního dvora popsané v rozsudku ze dne 6. prosince 2021, W. Ž. [(Kolegium pro mimořádnou kontrolu a věci veřejné Nejvyššího soudu – jmenování), C- 487/19, EU:C:2021:798], přičemž tyto pochybnosti mají následující důvody:

- 5 Zaprvé soudcům pověřených rozhodováním v jiném kolegiu Nejvyššího soudu bylo odňato právo na účinný opravný prostředek.
- 6 Zadruhé soudci byli pověřeni rozhodováním bez jejich souhlasu, což porušuje zásadu neodvolatelnosti a nezávislosti soudců a zasahuje do práva na spravedlivý proces a promítá se tak do zásady účinné soudní ochrany.
- 7 Zatřetí osoby vydávající uvedená rozhodnutí se nachází v téže situaci, jako soudci ve věci C-487/19, neboť se ujaly funkce za zjevného porušení základních pravidel stanovených pro postup jmenování soudců Nejvyššího soudu, která jsou nedílnou součástí zřízení a fungování tohoto soudního systému.
- 8 Předkládající soud si rovněž klade otázku, zda se s ohledem na uvedená porušení mohou soudci pověřeni rozhodováním zdržet provádění těchto rozhodnutí.
- 9 Ve vnitrostátním právu (čl. 35 § 3 zákona o NS) existuje ustanovení umožňující prvnímu předsedovi NS pověřit soudce rozhodováním v jiném kolegiu. Toto ustanovení však umožňuje pověřit soudce (bez jeho souhlasu) pouze rozhodováním konkrétní věci označené v rozhodnutí prvního předsedy NS. Může se jednat o případ, kdy věc věcně spadá do působnosti dvou kolegií Nejvyššího soudu; kdy v důsledku vyloučení všech soudců Nejvyššího soudu v daném kolegiu by bylo nutné, aby věc projednali soudci z jiného kolegia Nejvyššího soudu. Jinou možností předpokládanou čl. 35 § 3 zákona o NS je pověření rozhodováním v jiném kolegiu Nejvyššího soudu na omezenou dobu, avšak v tomto období by měl soudce rozhodovat pouze v „novém“ kolegiu a neměl by mít povinnost rozhodovat zároveň jak v novém, tak i v domovském kolegiu Nejvyššího soudu se zvýšeným nápadem. Tato hybridní konstrukce je v rozporu s obsahem čl. 35 § 3 zákona o NS.
- 10 Pověření rozhodováním v jiném kolegiu bez zohlednění věcných kompetencí soudce k rozhodování v určité kategorii věcí porušuje právo na účinnou soudní ochranu a právo na spravedlivý proces. Nezbytnou podmínkou uplatnění obou těchto práv je, aby soudce měl znalosti a zkušenosti zaručující řádné rozhodnutí ve věci. Tato podmínka je zvláště důležitá v řízeních před Nejvyšším soudem, jehož rozhodnutí jsou poté vodítkem pro nižší soudy. Nejvyšší soud byl rozdělen na kolegia v souladu s článkem 3 zákona o NS podle věcných kritérií. Současně se kandidáti na funkci soudce Nejvyššího soudu hlásí podle své specializace. Proto by k jednotlivým kolegiím měli být přidělováni soudci se znalostmi a odbornými zkušenostmi odpovídajícími působnosti daného kolegia. Věci jsou přidělovány k rozhodnutí v pořadí podle nápadu, a nikoli tehdy, když soudce zpravodaj nebo senát rozhodnou, že věc již byla posouzena do té míry, aby mohla být vyřešena. Při absenci rozsáhlého podpůrného aparátu soudců je nezbytná zevrubná znalost

právních odvětví, o nichž soudce obvykle rozhoduje. Teprve v případě neobvyklých kauz, zasazených do složitého kontextu, je možné věc spolehlivě připravit k vyřešení.

- 11 Současně soudci pověřeni rozhodováním v nynější věci neměli možnost jakékoliv právní ochrany. Z výkladu čl. 35 § 3 zákona o NS vyplývá, že zákonodárce nedodržel povinnost zachovat unijní standard, jaký lze vyčíst z rozsudku ze dne 6. října 2021 W. Ź. (Kolegium pro mimořádnou kontrolu a věci veřejné Nejvyššího soudu – jmenování), C-487/19, EU:C:2021:798 (bod 118 odůvodnění rozsudku) ve vztahu k soudcům obecných soudů. Zásah Soudního dvora je proto nezbytný k zjištění, zda taková opatření neporušují zásadu neodvolatelnosti a nezávislosti soudců, jestliže rozhodnutí prvního předsedy NS o pověření rozhodováním v jiném kolegiu Nejvyššího soudu za současného zachování povinností v domovském kolegiu, není přezkoumatelné soudem. Podle předkládajícího soudu čl. 19 odst. 1 SEU a článek 47 Listiny vyžadující, aby členské státy stanovily prostředky nezbytné k tomu, aby práva a svobody jednotlivců byly respektovány v oblastech pokrytých právem Unie, mají univerzální charakter a soudci Nejvyššího soudu nejsou z jejich působnosti vyloučeni.
- 12 Mezitím ze stanoviska prvního předsedy NS předloženého na schůzi Národní rady soudnictví (Krajowa Rada Sądownictwa) dne 17. března 2023 vyplývá, že soudce pověřený rozhodováním podle čl. 35 § 3 zákona o NS nemá právo na odvolání. První předseda NS usuzuje, že znění čl. 35 § 3 zákona o NS je úplné a nedovoluje aplikaci ustanovení zákona o obecných sodech.
- 13 Pro úplnost Nejvyšší soud dodává, že Národní rada soudnictví připouští analogický přezkum rozhodnutí prvního předsedy NS o pověření rozhodováním v jiném kolegiu. Nicméně v souladu s judikaturou soudního dvora je Národní rada soudnictví subjektem závislým na politické moci ve státě [rozsudek ze dne 19. listopadu 2019, A. K. a další (Nezávislost kárného kolegia Nejvyššího soudu), C-585/18, C-624/18 a C-625/18, EU:C:2019:982; rozsudek ze dne 2. března 2021, A. B. a další (Jmenování soudců Nejvyššího soudu – odvolání), C-824/18, EU:C:2021:153], a navíc nemá status soudu.
- 14 Předkládající soud také nemůže využít možnost posouzení ústavnosti čl. 35 § 3 zákona o NS, neboť cesta kontroly ústavnosti je nefunkční [rozsudek Soudního dvora ze dne 19. listopadu 2019, A. K. a další (Nezávislost kárného kolegia Nejvyššího soudu), C-585/18, C-624/18 a C-625/18, EU:C:2019:982, body 33 a 34; rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 5. prosince 2019, III PO 7/18, a rozsudek ESLP ze dne 7. května 2021, věc č. 4907/18, Xero Flor Sp. z o.o. v. Polsko].
- 15 Samostatnou otázkou je to, zda rozhodnutí prvního předsedy NS o pověření soudce rozhodováním v civilním kolegiu NS není v rozporu s ochranným mechanismem uvedeným v čl. 6 písm. b) směrnice 2003/88. O této otázce Soudní

dvůr prozatím nerozhodoval, ačkoliv se objevují první předběžné otázky týkající se pracovní doby soudce (například věc C-41/23).

- 16 Ve vnitrostátním právu je pracovní doba soudce Nejvyššího soudu dána rozsahem jeho úkolů (obdobně jako u soudce obecného soudu). Ve vnitrostátním právním řádu je třeba zaměřit pozornost na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. dubna 2009, II PZP 2/09, v němž je vymezen rozdíl mezi pracovní dobou upravenou zákoníkem práce a pracovní dobou soudce danou rozsahem jeho úkolů. V usnesení se uvádí, že úprava pracovní doby soudců neprovádí ustanovení směrnice tím, že nezavádí právo na odpočinek, a proto je třeba v tomto ohledu aplikovat normy zákoníku práce v souladu s jeho článkem 5. Podle směrnice 2003/88 by také soudci měli mít zaručeny minimální doby odpočinku a pracovní doba by neměla překračovat 48 hodin týdně v referenčním období. Od vydání tohoto usnesení zákonodárce nezměnil pravidla týkající se pracovní doby soudců. Při správné aplikaci vzorce konkrétně chápaného úkolového systému pracovní doby na soudce (článek 140 zákoníku práce) lze a je třeba předpokládat, že v případě záměru pověřit soudce dalšími povinnostmi v oblasti práva vedle jeho specializace je potřeba, aby zaměstnavatel (zde první předseda NS) odhadl, zda je nově možné vůbec plnit uložené úkoly při zachování stávajících povinností. Ze skutkového stavu však vyplývá, že soudci kolegia pracovního práva NS měli přiděleny úkoly na nejbližší referenční období a po pověření rozhodováním v civilním kolegiu NS má soudce *per saldo* o jedno jednání více než soudci běžně rozhodující v tomto kolegiu (4 jednání měsíčně versus 3 jednání měsíčně). Faktické přidání jednání v civilním kolegiu NS navíc, bez rozboru skutečností týkajících se pracovní doby, podporuje závěr o narušení přípustných norem ustanovených ve směrnici 2003/88.
- 17 Předkládající soud navíc poukazuje na to, že jak první předseda NS, tak i předseda civilního kolegia NS, na základě jejichž rozhodnutí byl složen senát rozhodující v nynější věci, byli jmenováni do funkce soudců Nejvyššího soudu za totožných okolností jako ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 6. prosince 2021, W. Ž. (Kolegium pro mimořádnou kontrolu a věci veřejné Nejvyššího soudu – jmenování), C-487/19, EU:C:2021:798. Předkládající soud současně upozorňuje, že dne 23. září 2022 Nejvyšší soud (III CZP 43/22) vydal usnesení (věc III CZP 43/22) o položení předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie, zda článek 2 a čl. 6 odst. 1 a 3 jakož i čl. 19 odst. 1 druhý pododstavec SEU ve spojení s článkem 47 Listiny a článkem 267 Smlouvy o fungování Evropské unie je třeba vykládat v tom smyslu, že úkon jako je rozhodnutí prvního předsedy NS utvářející soudní senát nevyvolává právní následky v případě, že takto utvořený senát není soudem nezávislým, nestranným a předem zřízeným zákonem ve smyslu unijního práva, a to s ohledem na [a)] účast osob, jež byly jmenovány do funkce soudce Nejvyššího soudu způsobem zjevně v rozporu s ustanoveními vnitrostátního práva o jmenování soudců, jak je uvedeno v pravomocných rozhodnutích vnitrostátního soudu nejvyšší instance, v soudním senátu, přičemž tyto osoby tvoří v tomto senátu většinu; b) určení složení soudního senátu způsobem uvedeným výše předsedou Nejvyššího soudu jmenovaného do funkce soudce Nejvyššího soudu za stejných okolností a v rozporu s pravidly o jmenování soudců Nejvyššího soudu

do funkce předsedy Nejvyššího soudu. Ke dni vydání předkládacího rozhodnutí v projednávané věci tato otázka ještě nebyla Soudnímu dvoru předložena.

- 18 S odvoláním na odůvodnění uvedené u dosud nepodané předběžné otázky předkládající soud poukazuje na problematické jmenování prvního předsedy NS a předsedy civilního kolegia NS.
- 19 Podle článku 15 zákona o NS jsou kandidáti na funkci předsedy Nejvyššího soudu vybíráni plénem všech soudců příslušného kolegia (dále jen „plenum“). Plenum je orgánem Nejvyššího soudu a zasedají v něm všichni soudci kolegia. Dne 29. června 2021 plenum soudců civilního kolegia NS svolané za účelem volby kandidátů na funkci předsedy civilního kolegia NS přijalo – většinou hlasů – usnesení o odročení zasedání pléna do skončení řízení vedených u Soudního dvora ve věcech souvisejících s žalobou Evropské komise proti Polsku (C-791/19) a o předběžných otázkách C-487/19 a C-508/19. Když dne 31. srpna 2021 uplynulo funkční období předsedy civilního kolegia NS, prezident Polské republiky pověřil řízením civilního kolegia prvního předsedu NS. Tím byla fakticky sloučena funkce prvního předsedy NS a funkce předsedy civilního kolegia NS, s čímž zákon o NS nepočítá. Oprávnění prezidenta Polské republiky k pověření výkonem funkce předsedy Nejvyššího soudu stanovené v článku 13a ve spojení s článkem 15 zákona o NS představuje narušení ústavního principu oddělení a nezávislosti soudní moci na moci výkonné (článek 173 Ústavy Polské republiky). Ustanovení Ústavy Polské republiky upravující rozsah pravomocí prezidenta Polské republiky neposkytují prezidentovi Polské republiky jako orgánu moci výkonné právo samostatně rozhodovat o jmenování některých soudců do funkcí umožňujících výkon pravomocí orgánů Nejvyššího soudu.
- 20 Navzdory protestu většiny členů pléna bylo na den 7. září 2021 prvním předsedou NS jako osobou určenou prezidentem Polské republiky svoláno plenum za účelem volby kandidátů na funkci předsedy civilního kolegia NS. O návrhu na odročení pléna se nehlasovalo. Soudci jmenovaní do funkce soudců Nejvyššího soudu před rokem 2018 odmítli účast na jednání, což vedlo k neusnášení schopnosti a účasti pouze nově jmenovaných soudců při volbě kandidátů na funkci předsedy civilního kolegia NS. Usnášení schopnosti dosáhl první předseda NS tak, že pověřil rozhodováním v civilním kolegiu NS dvě osoby dříve jmenované do funkce soudců v kolegiu pro mimořádnou kontrolu a věci veřejné (Izba Kontroli Nadzwyuczajnej i Spraw Publicznych) Nejvyššího soudu a jednu osobu dříve jmenovanou do kárného kolegia (Izba Dyscyplinarna) Nejvyššího soudu.
- 21 Proto byl výběr kandidátů na funkci předsedy civilního kolegia NS proveden navzdory postoji většiny soudců tvořících civilní kolegium NS a v rozporu s pravidly upravujícími fungování pléna, které je orgánem civilního kolegia NS.
- 22 Nabízí se tak otázka, zda z hlediska respektování požadavku nezávislosti soudnictví a nezávislosti soudců vyplývajícího z unijního práva, rozhodnutí o pověření rozhodováním v jiném kolegiu Nejvyššího soudu a přidělení konkrétních civilních kauz, o nichž soudci, jímž byly přiděleny, obvykle

nerozhodují a nebyly v tomto ohledu ověřeny jejich schopnosti k rozhodování, vydaná osobami v totožném postavení jako ve věci C-487/19 a navíc nesprávným postupem, vedou v konečném důsledku ke složení soudního senátu v rozporu s právem účastníků řízení na spravedlivý proces, o čemž svědčí nejen složení tohoto soudu, ale i řada činností věcně-technické povahy (vydávání rozhodnutí o přidělení věci k rozhodnutí, o změně soudce zpravodaje, o složení senátu k rozhodnutí ve věci).

- 23 Podle předkládajícího soudu je nezbytný výklad unijního práva (čl. 19 odst. 1 druhého pododstavce SEU ve spojení s článkem 47 Listiny) ohledně toho, zda soudci přidělení k soudnímu senátu mohou odmítnout – s ohledem na zásadu přednosti práva EU a judikaturu SDEU a ESLP – výkon rozhodovací činnosti v jim přidělených věcech, jestliže prohlásí rozhodnutí zavazující je pracovat v jiném kolegiu Nejvyššího soudu bez jejich souhlasu za nicotné; nebo i přes dosud uvedené nedostatky a porušení základních práv by měli přistoupit k rozhodnutí a *de facto* přenést na účastníky řízení rozhodnutí o možném odvolání se proti rozsudku vydanému soudem složeným v rozporu s čl. 19 odst. 1 druhým pododstavcem SEU ve spojení s článkem 47 Listiny.

PRACOVNÍ DOKUMENT